

# РЕШЕНИЕ

№ 2249

гр. София, 16.04.2024 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-Б СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесет и първи март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Станимира И.

Членове: Райна Мартинова  
Петър Милев

при участието на секретаря Йорданка В. Петрова  
като разгледа докладваното от Станимира И. Въззивно гражданско дело № 20231100503046 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

С Решение № 1169/26.01.2023г. по гр.д. № 42077 по описа за 2021г. на Софийски районен съд, 53-ти състав е признато за установено на основание на чл. 422 вр. с чл. 415, ал.2 и чл. 124 от ГПК вр. с чл. 79 и чл. 86 от ЗЗД, че **И. И. К.**, ЕГН \*\*\*\*\* с постоянен и настоящ адрес в гр. София, ж.к. \*\*\*\* дължи на „**А.к. на п.з.**”ЕООД, ЕИК \*\*\*\* със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. \*\*\*\* заплащане на сумата от **316,17лв.** , ведно със законната лихва от подаване на заявлението - 20.10.2020г., до изплащането й, представляваща неплатена главница по договор за потребителски кредит 5481526/07.11.2018г; сумата от **10,59лв.** представляващи възнаградителна лихва за периода от 22.11.2018г. до 18.07.2019г.; сумата от **29,78лв.** представляващи лихва за забава на плащането на главницата за периода от 19.07.2019г. до 25.09.2020г., за които е издадена заповед за изпълнение по заповедно дело № 50682/2020г. по описа на СРС, като **И. И. К.**, ЕГН \*\*\*\*\* е осъдена да заплати на „**А.к. на п.з.**”ЕООД, ЕИК \*\*\*\* на основание на чл. 78, ал.1 от ГПК съдебни разноски от **795,43лв.**, като неоснователен е отхвърлен иска за главница за горница над 316,17лв. до предявен размер от 451,04лв; за възнаградителна лихва за периода от 22.11.2018г. до 18.07.2019г. за горница над 10,59лв. до 61,76лв.

Срещу така постановено решение е депозирана въззивна жалба вх.№ 25129086/12.08.2021г. по регистъра на СРС от **ответника** по исковете **И. И. К.**, ЕГН \*\*\*\*\* чрез назначения му по реда на чл. 47, ал. 6 от ГПК особен представител в частта, в която исковете са уважени . Изложил е съображения, че решението в тази част е неправилно, постановено при нарушение на съдопроизводствени правила и на материалния закон. Посочил е, че уведомлението за цесията не била достигнала до

длъжника преди подаването на заявлението по чл. 410 от ГПК. За прехвърлянето на вземанията уведомлението било връчено на особения му представител с връчването на преписите от исковата молба с приложенията ѝ. Представителната власт на особения представител се изчерпвала с процесуалното представителство, не обхващала получаването на материално-правни изявления адресирани до длъжника. Така следвал извод, че длъжникът не бил валидно уведомен за цесията и исковите са неоснователни. Претендирал е разноски.

**Въззиваемият- ищец „А.к. на п.з.”ЕАД, ЕИК \*\*\*\* с предишна правноорганизационна форма – ЕООД и ЕИК \*\*\*\*** е оспорило жалбата. Навело е твърдения, че решението в обжалваната част е правилно. Нямамо пречка уведомлението за договора за цесия да се връчи с приложенията на исковата молба и то на особен представител на длъжника, назначен по реда на чл. 47, ал. 6 от ГПК В случая предишния кредитор го упълномощил да уведоми длъжника да цесията, уведомлението за същото били приети по делото и връчени на особения представител. Връчването на уведомлението на особения представител се считало за лично връчване, нямамо разграничение от законодателя между договорен и особен представител. Претендирал е разноски..

*Съдът, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:*

Първоинстанционният съд е сезиран с искова молба вх.№ 28541/19.07.2021г. по регистъра на СРС, изпратена по пощата на 13.07.2021г. уточнена с молба от 16.05.2022г. на „А.к. на п.з.”ЕООД, ЕИК \*\*\*\* срещу **И. И. К., ЕГН \*\*\*\*\*** с която е поискало от съда на основание на **чл. 422 вр. с чл. 415 и чл. 124 от ГПК вр. с чл. 9 и сл. от Закона за потребителския кредит и с чл. 79, чл. 86 и чл. 99 от ЗЗД** да признае за установено съществуване на вземането му срещу ответника за заплащане на суми по договор за паричен заем № 5481526/07.11.2018г. сключен между В.К.”ООД и И. И. К., вземанията за които са прехвърлени от В.К.”ООД на „Агенция за контрол на п.з.”ЕООД с договор за цесия от 01.12.2016г. Приложение №1/01.10.2019г. , както следва: сумата **от 451,04лв.**, ведно със законната лихва от подаване на заявлението - 20.10.2020г., до изплащането ѝ, представляваща неплатена главница по договор за потребителски кредит 5481526/07.11.2018г; сумата **от 61,76лв.** представляващи възнаградителна лихва за периода от 22.11.2018г. до 18.07.2019г.; сумата **от 29,78лв.** представляващи лихва за забава на плащането на главницата за периода от 19.07.2019г. до 25.09.2020г., за които е издадена заповед за изпълнение по заповедно дело № 50682/2020г. по описа на СРС, като му се присъдят разноски. Навело е твърдения, че на 07.11.2018г. „В.К.”ООД сключило с ответника договор за потребителски кредит за 500лв, предоставена му била сумата, уговорени били възнаградителни лихви от 61,76лв., както и лихви за забава, задълженията следвало да се погасят на 18 седмични вноски за периода от 18.07.2019г. до 17.07.2019г., платената сума по договора била 235лв. Задълженията по договора включвали и такса за експресно обслужване от 183,10лв., както и неустойка за неизпълнение на задължение да се представи обезпечение в размер на 183,20лв. Така неплатената сума била в размер на процесните вземания. С договора за цесия му били прехвърлени тези вземания, бил упълномощен да уведоми длъжника за цесията , като съставил уведомление за същото до длъжника, което представял.

Ответникът **И. И. К., ЕГН \*\*\*\*\*** чрез назначения особен представител по реда на чл. 47, ал. 6 от ГПК е оспорил исковите. Посочила е, че не била уведомен за договора за цесия, особеният представител не разполагал с представителна власт да

получи такова уведомление, защото имал право само да осъществява процесуално представителство, но не и да получава материално-правни изявления. Така договора за цесия не бил породил действие по отношение на ответника. Претендирал е разноски.

По делото е приложено заповедно дело № 50682/2020г. по описа на СРС, съгласно което по заявление вх. № 23059392/20.10.2020г. е издадена заповед за изпълнение, с която е разпоредено **И. И. К.**, ЕГН \*\*\*\*\* да заплати на **А.к. на п.з."ЕООД**, ЕИК \*\*\*\*: сумата от **451,04лв.**, ведно със законната лихва от подаване на заявлението - 20.10.2020г., до изплащането ѝ, представляваща неплатена главница по договор за потребителски кредит 5481526/2018г; сумата от **61,76лв.** представляващи възнаградителна лихва за периода от 22.11.2018г. до 18.07.2019г.; сумата от **29,78лв.** представляващи лихва за забава на плащането на главницата за периода от 19.07.2019г. до 25.09.2020г., съдебни разноски от 50лв., за така издадената заповед длъжникът е уведомен чрез залепване на уведомление, като на 25.06.2021г. заявителят е уведомен за необходимостта да представи в едномесечен срок от съобщението доказателства, че е предявил иск за установяване на вземанията по заповедта и такива е представил на 13.07.2021г.

По делото е приет неоспорен от страните договор за паричен заем № 5481526/07.11.2017г., разписка от 08.11.2018г., съгласно който на 07.11.2018г. В.К."ООД се е задължило да предостави на И. И. К. кредит в размер на 500лв., срещу задължение на кредитополучателя да върне сумата и да плати възнаградителна лихва от 40,34% годишно на 18 вноски с конкретно посочен падеж а срок от 36 месеца считано от 21.11.2018г. до 17.07.2019г., уговорена е лихва за забава при просрочие в размер на законната лихва за забава, посочен е ГПР от 49,39%, като съгласно чл. 3 от договора кредитодателят може да прехвърли вземанията си по договора на 3-то лице, на 08.11.2018г. заемодателят е получил сумата чрез плащане по системата на ИзиПей"АД. В договора е уговорена такса за експресно разглеждане на документи от 206,10лв.; неустойка от 206,10лв. за неизпълнение на задължение в тридневен срок от усвояване на сумата да се предостави обезпечение на задълженията.

Приет е рамков за цесия от 01.12.2016г., извлечение от приложение, потвърждение, пълномощно, съгласно които на с приложение №1/01.10.2019г. към договора за цесия В.К."ООД е прехвърлило на Агенция за контрол на просрочени вземания"ЕООД с договор за цесия вземанията си по договора с ответника, като цедентът е упълномощил цесионера да уведоми длъжника за така извършеното прехвърляне.

Прието е уведомление за цесия съгласно което ищецът като пълномощник на В.К."ООД е съставил изявление до ответника, с което го е уведомил, че вземанията по договора за кредит № 5481526/07.11.2018г. са прехвърлени на ищеца и сумите следва да се заплащат на него.

С прието по делото заключение по съдебно-счетоводната експертиза вещото лице след запознаване с документи по делото е посочило, че по договора всяка месечна вноска е включвала главница и лихва договорна, общият размер на възнаградителна лихва била 76,90лв. В погасителните вноски в случая били включени и такса за експресно обслужване и неустойката за непредоставяне на обезпечение всяка от по 206,10лв. В.К. бил начислил и такси по Тарифата от 175лв. за събиране на просрочени вземания и за 70лв. по дело № 42077/2021г. на СРС, 53-ти състав. При проверката вещото лице установило, че по договора са постъпили плащания в размер на общо 235лв. – на 03.01.2019г. сума от 185лв. и на 20.02.2019г. сума в размер на 50лв. Тези суми били отснени от кредитодателя за погасяване на неустойка от 22,90лв., за

погасена такса за експресно разглеждане от 23лв., за разходи от 75лв., както и за 15,14лв. лихва възнаградителна и 48,96лв. главница.Посочило е, че ако не се съобразят начислените задължения за разходи, за неустойка и за такса експресно обслужване, то тогава плащанията щели да се отнесат само за главница и за възнаградителна лихва, така погасени щели да бъдат 183,83лв. главница и 51,17лв. възнаградителна лихва. Лихвата за забава на неплатените суми била 41,31лв. за процесния период.

*С оглед на така установената фактическа обстановка, съдът приема от правна страна следното:*

Съгласно разпоредбата на чл. 269 от ГПК въззивния съд се произнася служебно по валидността на решението а по допустимостта му – в обжалваната част. По останалите въпроси въззивния съд е ограничен от посоченото в жалбата.

**В конкретния случай постановеното по делото решение е валидно и в обжалваната част е допустимо.**

**По правилността на решението в обжалваната част :**

Предявените иски са с правно основание чл. 422 вр. с чл. 415, ал.2 и чл. 124 от ГПК вр. с чл. 9 и сл. от Закона за потребителския кредит вр. с чл. 79 и чл. 86 от ЗЗД и чл. 99 от ЗЗД.

Съгласно разпоредбата на чл. 9 и сл. от Закона за потребителския кредит „договорът за потребителски кредит” е писмен договор с конкретни реквизити, въз основа на който кредиторът предоставя или се задължава да предостави на потребителя кредит под формата на заем, отсрочено или разсрочено плащане, лизинг и всяка друга подобна форма на улеснение за плащане. Страни по договора за потребителски кредит са „потребителят” и „кредиторът”, като „потребител” е всяко физическо лице, което е страна по договор за потребителски кредит и не действа в рамките на своята професионална или търговска дейност, а „кредитор” е всяко физическо или юридическо лице, което предоставя потребителски кредит в рамките на своята професионална или търговска дейност.

По делото не се спори, че на 07.11.2018г. между В.К.”ООД и ответника е възникнало валидно правоотношение по договор за потребителски кредит, Вива редит”ООД се е задължило и е предоставило на ответника на 08.11.2018г. потребителски кредит от 500лв. при годишен лихвен процент от 40,34%, годишен процент на разходите от 49,39%, лихва за забава на плащанията в размер на законната лихва за забава, срещу задължения на кредитополучателя да върне предоставената сума, да заплаща възнаградителни лихви на 18 вноски с посочен конкретен падеж, последната на 17.07.2019г. при уговорена възможност за кредитодателя да прехвърли вземанията си по договора на 3-то лице, по договора са постъпили плащания в размер от 235лв. Тези обстоятелства се установяват от приетите по делото и неоспорени от страните писмени доказателства, те не са оспорени от ответника в срока за отговор, не са въведени във въззивното производство оплаквания срещу извода на СРС за тях.

По делото не с спори, а и се установява от приетото по делото заключение по съдебно-счетоводната експертиза, че по договора са постъпили плащания в размер на 235лв. Правилно е прието от СРС, че тази сума следва да се отнесе за погасяване на задълженията за главница и за възнаградителна лихва по договора за кредит. При обосноваване на този извод районният съд не е допуснал нарушение на императивна правна норма, във въззивното производство не са въведени оплаквания срещу този му извод. По делото не е установено по договора за кредит да е имало други валидно възникнали задължения на кредитополучателя към кредитодателя, освен тези за

връщане на главницата и плащане на възнаградителната лихва, съответно лихва за забава. При така възприето съдът приема за установено по делото че неплатени са останали задължения за главница от 316,17лв., за възнаградителна лихва от 10,59лв. за процесния период, съответно и за лихва за забава на плащането на главницата за процесния период в размер на 29,78лв. Във въззивното производство не е въведено оплакване срещу извода на СРС за изпадането в забава и размер на обезщетението за забава на плащането на тази сума. При обосноваване на този извод районният съд не е допуснал нарушение на императивна правна норма поради което и при съобразяване на ограниченията по чл. 269 от ГПК съдът приема за установено възникване на вземане на ищеца към ответника за плащане на сумата от 29,78лв. за периода.

Съдът приема за установено по делото, че на 01.10.2019г. с приложение към договор за цесия от 01.12.2016г. В.К."ООД е прехвърлило на ищеца вземанията си по договора с ответника. Тези обстоятелства се установяват от приети по делото и неоспорени от страните договор за цесия с приложение, сочещо процесния договор за кредит. За този извод на районния съд във въззивното производство не са въведени оплаквания, при обосноваването на тези изводи районният съд не е нарушил императивна правна норма и съдът ги приема за установени по делото

Съдът приема за установено по делото и че за прехвърлянето на вземането длъжникът е редовно уведомен по смисъла на чл. 99, ал. 3 и ал. 4 от ЗЗД и така цесията е проявила действието си спрямо ответника. Целта на задължението на цедента за уведомяване на длъжника за прехвърленото вземане е длъжникът да бъде защитен при изпълнение на неговото задължение - да изпълни задължението си точно като плати на надлежно легитимирано лице, което е носител на вземането. Правно релевантно за действието на цесията е съобщението до длъжника, извършено от предишния кредитор /цедента/, а не съобщението, извършено от новия кредитор /цесионера/. Няма пречка цедентът да упълномощи цесионера да уведоми длъжника за извършената цесия. В този случай представителната власт възниква по волята на представлявания - цедента, съгласно разпоредбата на чл. 36 ЗЗД като обемът ѝ се определя според това, което упълномощителят е изявил съобразно чл. 39 ЗЗД. Упълномощаването не противоречи на целта на разпоредбите на чл. 99, ал. 3 и, ал. 4 ЗЗД. Това уведомяването съгласно чл. 99, ал. 3 и, ал. 4 ЗЗД от цедента не може да бъде заместено от съобщението за издадената заповед за изпълнение по реда на чл. 410 ГПК. Това е така, защото заповедта за изпълнение и съобщението са издадени от съда, а не от цедента, съответно от негов пълномощник. Получаването на уведомлението за цесията в рамките на исковото производство обаче включително и с връчване на приложенияте към исковата молба доказателства, едно от които е изявление на цедента или неговия пълномощник, с което се съобщава цесията следва да бъде съобразено от съда по реда на чл. 235, ал. 3 от ГПК - с връчване на уведомлението на цедента, съответно на негов пълномощник **по чл. 99, ал.3 и ал. 4 в хода на исковото производство, цесията има действие спрямо длъжника.** (В този смисъл Решение № 114/07.09.2016г. по т.д. № 362/2015г. на ВКС, II-ро Т.О.; Решение № 3/16.04.2014 г. по т.д. № 1711/2013 г. на ВКС, I-во Т.О.; Решение № 78/09.07.2014 г. по т.д. № 2352/2013 г. на ВКС, I-во Т.О.; Решение № 123/24.06.2009 г. по т. д. № 12/2009 г. на ВКС, ТК, II Т. О.; Решение № 137/02.06.2015 г. по гр. д. № 5759/2014 г. на ВКС, ГК, III Г. О., постановени по реда на чл. 290 от ГПК). В конкретния случай от прието по делото договор за цесия и пълномощно се установява, че цедентът е упълномощил цесионера да уведоми длъжника за така извършената цесия. С исковата молба е представено уведомление за извършената цесия, изготвено от пълномощника на

цедента, като същото е адресирано до ответника. Това уведомление е връчено в хода на исковото производство на ответника, поради което и съдът приема, че за цесията ответникът е надлежно уведомен. Няма пречка уведомяването в хода на исковото дело да се извърши чрез връчване на книжа на особен представител на ответника, назначен по реда на чл. 47, ал. 6 от ГПК. Този представител разполага с всички права на пълномощник, освен за тези за които е нужно изрично пълномощно. Без значение е че пълномощията произтичат от акт на съда, постановен при приложението на императивна правна норма.

При така възприето съдът приема, че решението на районният съд в обжалваната част е правилно и следва да се потвърди.

#### **По отговорността за разноси:**

С оглед изхода на делото разносните следва да се поставят в тежест на въззивника и той следва да бъде осъден да заплати на въззиваемия сумата от 100лв. представляваща възнаграждение за юрисконсулт определено от съда по правилата на чл. 78, ал.8 от ГПК при съобразяване на сложността на делото, както и сумата от 200лв. възнаграждение за особен представител в производството пред СГС. Въззивникът следва да бъде осъден да заплати по сметка на СГС сумата от 25лв. разноси за държавна такса, която не е събрана предварителна поради подаването на въззивната жалба от особен представител назначен по реда на чл. 47, ал. 6 от ГПК.

Мотивиран от гореизложеното, съдът

### **РЕШИ:**

**ПОТВЪРЖДАВА** Решение № 1169/26.01.2023г. по гр.д. № 42077 по описа за 2021г. на Софийски районен съд, 53-ти състав в **обжалваната част**.

**ОСЪЖДА И. И. К.**, ЕГН \*\*\*\*\* с постоянен и настоящ адрес в гр. София, ж.к. \*\*\*\* да заплати на „А.к. на п.з.”ЕАД, ЕИК \*\*\*\* със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. \*\*\*\* на основание на **чл. 78, ал.1 и ал. 8 от ГПК** сумата от **300лв.** /триста лева/, представляващи съдебни разноси за производство пред СГС.

**ОСЪЖДА И. И. К.**, ЕГН \*\*\*\*\* с постоянен и настоящ адрес в гр. София, ж.к. \*\*\*\* да заплати на **Софийски градски съд** на основание на чл. 78, ал. 3 вр. с ал. 6 вр. с чл. 77 и чл. 81 от ГПК сумата от **25лв.** /двадесет и пет лева/, представляващи разноси за държавна такса за производство пред СГС.

Решението е окончателно.

Председател: \_\_\_\_\_

Членове:

1. \_\_\_\_\_

2. \_\_\_\_\_